

Lov og Evangelium

Nr. 8

OKTOBER 2010

46. årgang

Din besøkestid

Av Carl Olof Rosenius

«De skal ikke la stein bli tilbake på stein, fordi du ikke kjente din besøkestid.»
Luk 19:44

Da Kristus for siste gang dro inn i Jerusalem, og så ut over byen fra Oljebberget, begynte han å gråte over den. Og da uttalte han enda en gang den rettferdige dommen som hvilte over denne vakre byen. Grunnen til dommen gav han med disse ordene: «– fordi du ikke kjente din besøkestid».

Legg merke til at han sier ikke: Fordi du lot flyte så mye rettferdig blod, eller: Fordi dine blodrøde synder uavlatelig roper til himmelen om hevn over deg. Nei, han sier: «– fordi du ikke kjente din besøkestid».

Det fantes rikelig forsoning for all Jerusalems synd og blodskyld: «Tal vennlig til Jerusalem (...) at hennes skyld er betalt, at hun av Herrens hånd har fått dobbelt for alle sine synder» (Jes 40:2).

Hadde Jerusalems barn kjent sin besøkestid, ydmyket seg under Guds veldige hånd og hyllet Sønnen, ville alt ha vært vel. Men deres nåde-

John E. Sutedjiffé

Inntoget i Jerusalem

forakt ble deres fordømmelse. Dette er det første.

Men det andre er enda betenkeligere. Vi ser nemlig at det er en be-

Bladet Lov og Evangelium

utgis av Norsk Luthersk Lekmannsmisjon og blir sendt gratis til alle som sender ekspedisjonen navn og adresse. Bladet kommer med 10 nr. i året. Gaver til bladet kan sendes kasserer i NLL.

Ansvarlig for bladet:
Red.nemnda ved form. Ingar Gangås

Abonnement, oppsigelse og adresseforandring sendes ekspedisjonen v/Magne Ekanger, Rolfsnes, 5420 Rubbestadneset
Tlf. 53 42 92 14 – Mobil 412 45 598
E-post: magne.ekanger@bluezone.no

NORSK LUTHERSK LEKMANNSMISJON

ble grunnlagt i 1963 av venner av den luthersk-rosenianske forkynnelse, og ønsker å forkynne Guds ord i skrift og tale både i Norge og ute på misjonsmarken. NLL har ytremisjonsarbeid i Moldova.

Formann: Reidar Heian, Daleneveien 175, 3158 Andebu. Tlf. 33 44 14 19/414 95 526
E-post: reidunar_heia@hotmail.com

Sekretær: Ingar Gangås,
Furustua, 7690 Mosvik
Tlf. 74 06 46 50 – Mobil 901 51 234
E-post: ingang@c2i.net

Kasserer: Sara Heian, Fossnes-veien 13A, 3160 Stokke.
Mobil 938 49 087 – E-post: sara@heian.se
Bankgiro: 3000 22 26193
Dansk bankgiro: 0010639360
Svensk postgiro: 178 84 80-0

BIBELSKOLEN PÅ FOSSNES

ble grunnlagt i 1992, og eies og drives av NLL. Skolen har både halvårig og ettårig kurs, og det er også adgang til å følge undervisningen i kortere perioder.

Skolen ønsker å formidle tillit til Guds ord og spørre etter de gamle stier (Jer 6:16), samt fremme den arv vi har fra lekmannsbevegelsen og våre lutherske lærefedre.

Adr.: Fossnesvn. 13B, 3160 Stokke
Tlf. 33 33 89 00 – Fax 33 36 56 65
Bankgiro: 3000 16 68516
E-post: bibelskolen@nll.no
Rektor: Per Bergene Holm
3282 Kvelde. Tlf. 33 11 26 96

INTERNETT: www.nll.no

stemt tid Jesus legger så stor vekt på, «din besøkelsestid». Kunne ikke Jerusalem omvende seg når som helst? Nei, her ser vi noe annet. Her står «din besøkelsestid». Det fantes altså andre tider, da de ikke hadde slikt besøk.

Nettopp dette er tilfellet med ethvert sted og ethvert menneske. Da den siste ropende røsten stilnet, den siste apostelen gikk ut gjennom Jerusalems porter, var folkets frelsesdag til ende. Da var «åtsetet» ferdig til å etes av rovfuglene.

Like lite som en død person kan gjøre seg selv levende, like umulig er det at et menneske som er åndelig dødt, kan stå opp til liv uten ved Guds Ånd.

Av dette forstår vi at «din besøkelsestid» er en viktig tid. Det er den tiden du avgjør ditt evige ve eller vel. Gud er den evige kjærligheten. Han vil ingen synders død. Han søker deg, kaller deg ved sin Ånd og vil dra deg til Jesus. Men han er også rettferdigheten. Han lar seg ikke spotte, og han kan komme til å ta Den Hellige Ånd ifra deg.

Fra «Den lille husandaktsboken»

«Søk Herren mens han er å finne, kall på ham den stund han er nær! Den ugudelige må forlate sin vei og den urettferdige sine tanker og omvende seg til Herren, så skal han forbarme seg over ham, og til vår Gud, for han vil gjerne forlate alt.»

Jes 55:6-7

Johannes Brandtzæg – misjonslederen

Av P. S. Eikrem

I fire nummer av bladet har vi nå fulgt Johannes Brandtzæg, den unge teologistudenten som møtte kallet til frelse og ble misjonær. Sist fikk vi høre hvordan sykdom endret hans planer, han forlot Kina, og forlovelse og giftermål med Thina Schou gjorde at han måtte avbryte tjenesten i Kina for godt.

Red.

Det som hadde foregått her hjemme i de to årene Kinamisjonen hadde eksistert, var i grunnen ikke noe oppsiktsvekkende. Det meste hadde hittil dreid seg om misjonsspørsmål: for og imot en oppdeling av arbeidet ved dannelsen av en ny organisasjon og for og imot å gå til en ny misjonsmark. Det gamle misjonsfolket sto her imot det nye. De trodde at den nye interessen ville ødelegge den gamle, og at pengene som kom inn til Kina, ble tatt fra arbeidet i Zulu og på Madagaskar.

På det nye fellesstyret hvilte det et stort ansvar. Johannes Brandtzæg avløste Nils Arnetvedt som fellestyrets formann, og sistnevnte reiste til Kina. Dette formannsskiftet kom til å få mye å si for arbeidets videre utvikling. Blant annet innledet det en årelang kamp om kirkelige spørsmål, en kamp som før eller senere måtte komme.

Dødsfall i Kina

I Kina gikk arbeidet godt. Det nye misjonshjemmet sto ferdig innviet. Det skulle ikke være noen misjonsstasjon, men bare et samlings- og utgangspunkt for videre reise inn i landet. De første misjonærene var kommet sånn noenlunde inn i språket og nye misjonærer var på vei ut. Alle var friske. I Laohokow hadde de fått fotfeste og så smått begynt arbeidet. Rundt om dem var folkelige forhold. Fremtiden lå lys og lokkende. Det var ingen ting å klage over.

→

Innholdsfortegnelse – Lov og Evangelium, okt. 2010

Din besøkelsestid. Av Carl Olof Rosenius	side 1
Johannes Brandtzæg – misjonslederen. Av P. S. Eikrem	side 3
For mye folk. Av Carl Fr. Wisløff	side 9
Hvem skal bygge Jerusalems murer? Av Marcus Söderberg	side 10
Fridom i Kristus. Av Ragnar Opstad	side 15
Kom som du er! Barnestykke av Mia Hallesby	side 17
Nåde for intet. Av Paul Gerhard Sand	side 18
Elevene ved Bibelskolen på Fossnes 2010.	side 20

Da kom det første, tunge budskapet. Et par unge svenske misjonærer var blitt myrdet i de norske misjonærenes nærhet, og straks etter fikk man melding om at Ludvig Johnsen var død. Han hadde prøvd en sommer i Hankow i et kinesisk hus. Det kunne nok gå, men det var absolutt livsfarlig. Det var som å leke med døden på grunn av klimaet og de mange smittsomme sykdommene. Det siste han og Brandtzæg var enige om da de skiltes, var å skaffe en byggetomt og oppføre et hus til neste sommer til de nye misjonærene skulle komme. Johnsen gikk straks i gang, og hadde lyktes med dette. Dessuten var han tilsynsmann, riktignok utpekt til det som eneste mann på feltet, men han var godt skikket for det.

Han hadde vært frisk hele tiden siden han kom til Kina. Nå hadde han arbeidet hele vinteren og våren med det nye huset nettopp for å skaffe ly mot den farligste av alle klimasykdommene, dysenterien. Men 5. august ble han alvorlig angrepet av denne sykdommen, og allerede den 12. lå han begravd ved siden av de svenske misjonærene Wikholm og Johnson på utlendingenes kirkegård i Hankow.

Året etter sto huset i Hankow tomt. Alle misjonærene var flyttet inn på det nye arbeidsfeltet med Laohokow som sentrum.

I pakt med misjonsfolket

Hjemme var Brandtzæg flyttet til Fjøsanger utenfor Bergen. Hans hjem

ble et samlingssted for venner fra fjern og nær. Der var både hjerterom og husrom.

De innvidde visste at hans hustrus familie ikke hadde noe imot mannen, men imot den samfunnsstilling han inntok. De ba ham søke seg et presteembete. At han kunne få det fremfor mange andre, var opplagt. Det ville både familien og hans gode eksamen sørge for. Han hadde også flere oppfordringer fra prestehold som han satte stor pris på, og deres ord veide tungt for ham.

Men ingen ting kunne lokke ham. Han sto like urokket, ja, han var i den grad rotfestet i sitt syn på de små vennsamfunnene at han for den saks skyld kunne bruke bibelske ord: – Ditt folk skal være mitt folk, og: – kun døden skal skille oss ad.

Et professorat lokket ham like lite som et presteembete, og motgang og ergrelser som han fikk nok av i arbeidet, tok aldri frimodigheten fra ham. Dette hadde flere årsaker. Noe ligger i det som allerede er nevnt at han tidlig hadde fått øye på «Guds levende menighet». Blant den ville han være, og han ville *være* et arbeidsredskap og om mulig *skape* et arbeidsredskap som kunne legge flere til den flokken. Da han fikk øye på det nye misjonsfolket, visste han at *det* kunne bli redskapet.

Nå satt han da som formann i fellesstyret. Ved siden av seg hadde han den unge læreren N. Nilssen som nestformann. De to var nesten på samme alder. Nilssen kom tidlig til liv i

Gud, og kom snart inn i arbeidet. Han var ferdig lærer da han var 19 år gammel, først i Sirdalen, så i Skåtøy ved Kragerø. I 1890 kom han til Bergen, og ble en tid etter forlovet og gift med den før nevnte Olivia Halvorsen.

Brandtzæg og Nilssen arbeidet utmerket godt sammen, og de utfylte hverandre. Nilssen var det faste punkt som ikke så lett lot seg rokke, og han var en administrator av rang.

Noe av det første Brandtzæg fikk å gjøre, var å utarbeide emissærenes reiseruter for kommende år. Dermed var han midt oppe i det vanskeligste ved arbeidet, antagelsen og utsendelsen av arbeidere hjemme og ute. Det hadde meldt seg mange til alle stillinger. De som reiste mellom misjonsfolket, fikk både ros og ris. Skriftlige meddelelser om begge deler forelå for fellesstyret i tilstrekkelig mengde. Men de fortsatte å reise sør- og nordover langs kysten, helt til Finnmark, senere også østover. De møtte utrolig mye motstand fra ulikt kristenhold, men de tok bygd for bygd. Det ble vekkelse og kristenliv og foreninger nesten hvor de kom de nærmeste årene. Lederne i foreningene skrev til fellesstyret etter arbeidere. De ville nytte anledningene og hadde syn for vekkelser. De mest etterspurte emissærene hang i året rundt, på landsbygden om vinteren, i byen om sommeren. Alle gjorde sitt beste og takket Herren for at de fikk være med.

Både hjemme og ute gikk livet sin vante gang. Et og annet stridsspørsmål

var det vel, og en og annen klage over denne og hin, men Brandtzæg var en fredens mann og fredsmekler av de få. Han reiste også mye. Ja, han reiste så mye, at han som var «født til en skipslugar», fant at det gikk på helsen løs.

Ritual- og ordinasjonsstriden

Da Brandtzæg skulle reise som misjonær til Kina i 1891, søkte han om å bli ordinert av kirken. Han var jo teolog og fant dette nyttig av flere grunner. Noen tros- eller prinsippsak var ikke dette for ham. Han talte med sine medarbeidere i fellesstyret om dette, og de fant det nokså rimelig. Da misjonsvennene fikk rede på det, var det nok dem som ikke likte det, men de tidde.

Brandtzæg søkte biskop Hvoslef i Bjørgvin, om han ville ordinere ham, og anmodet ham om å sende hans ansøking til kongen. Men han fikk blankt avslag fra biskopen. Han sendte så samme ansøking til biskopen i Agder, I. C. Heuch, men resultatet ble akkurat det samme. Så til biskopen i Trondheim, Laache, med samme utfall. Det var ikke noe i veien med Brandtzæg. Han hadde fine eksamener, og var kjent for sitt kristenliv og sin gudsfrykt. Det var heller ikke mot ham personlig avslaget var rettet. Nektelsen var begrunnet slik:

«Det Norsk Lutherske Kina-misjonsforbund forekommer mig å være så lite kjent, så vel hva saken selv angår som med hensyn til de personer

der er tenkt å skulle styre dets anliggender at jeg ikke drister mig til å anbefale den tillatelse De søker – eller i tilfelle å utføre handlingen» (Hvoslef).

Brandtzæg måtte derfor reise til Kina uten ordinasjon. Han fikk nøye seg med den velsignelse som fellesstyret gav ham den ettermiddagen i Stavanger i 1891. Det skulle synes rimelig at spørsmålet dermed var opp og avgjort. Det kunne jo under ingen omstendighet bli tale om for Kinaforbundet å avvente kirkens anerkjennelse før arbeidet ble opptatt, heller ikke til å innhente dens godkjennelse av de enkelte arbeidere som skulle brukes. Men kirken i Norge var blind nok til å kreve begge deler.

I 1895 kom ordinasjonsspørsmålet opp på generalforsamlingen i Ålesund, og i forbindelse med det også ritualspørsmålet for misjonsmarken, om det skulle være alter og altertjeneste, kirkesangere og faste bønner etc. Både ordinasjonen og statskirkens ritual ble avvist av generalforsamlingen. Den ville ha en mer «bibelsk form».

Seinere kom det en meddelelse fra Kina om at iallfall én utsending for sin samvittighets skyld ikke kunne fortsette å være misjonær uten kirkelig ordinasjon. Dermed var Kinamisjonen ved sakens kjerne. Det som til å begynne med bare var et praktisk spørsmål, var nå også for noen av de utsendte arbeiderne blitt et prinsippspørsmål, og derfor måtte det ennå en gang opp til avgjørelse.

Lekmannssynet

De som fra først av grep misjonstanken om Kina, hadde en mer eller mindre radikal innstilling til det offisielle kirkelige syn. Ikke slik at de hadde noe imot Martin Luther og hans lære. De hevdet at kirken hadde hengt seg fast i hans ord, men var fremmed for hans ånd. Slik delte den Luthers syn på dåpen, uten å ha tilegnet seg hans klare syn på omvendelsens nødvendighet. Den hadde Luthers syn på ordinasjonen, uten å eie hans syn på nådegavenes rett og bruk. Kirken hadde derfor utestengt lekmannsforkynnelsen, ja likefrem forbudt den, og i gamle dager forfulgt den. Det var alene kirken som ved sine ordinerte menn kunne døpe og forvalte nattverden med bindende virkning og med Herrens velsignelse over det hele.

Brandtzægs syn på nådegavenes utnyttelse var avklart allerede før han kom inn i Kinaforbundet. Det var annerledes med hans syn på ordinasjonen. Visstnok var han klar over at kirkens standpunkt på mange måter var bibelsk uholdbart, men på den annen side veide de rent praktiske hensyn så mye for ham at han selv ønsket ordinasjon for arbeidets skyld i Kina. Han kunne jo da både døpe og ektevie selv norske borgere der ute.

Dette gjorde hans syn vakkende under hele den fire-årige strid som kom. Begge parter gjorde regning med ham som sin mann, selv om de visste at han inntok et mellomstandpunkt. Hans stilling som leder gjorde på en måte dette nødvendig. Hans innlegg på

generalforsamlingen i 1899 er verd å minnes. Det er uten brodd til noen kant, og så sentralt at det har sin verdi den dag i dag. Vi tar med et utdrag her:

«– At en særskilt innvielseshandling har vært brukt i de apostoliske menigheter og fra dem er gått i arv i kirken, det er så almindelig kjent at det neppe trenger til nogen nærmere påvisning. Hovedbestanddelene i denne innvielseshandling i den apostoliske tid, var håndspåleggelse og bønn. (...) Det var ikke en tom form, en vakker ceremoni og intet mer, og den utførtes ikke av hvem som helst, men av dem som anerkjent stod som menighetens første menn, eller av dem som var beskikket til å være menighetseldste. Hva det kan være delte meninger om, det er om en sådan innvielseshandling blev ansett som nødvendig for alle som skulle innta stilling som Ordets forkynnere, som menighetseldste og tilsynsmenn, som diakoner. Det kan strides om betydningen av den nådegave som blev meddelt ved bønn og håndspåleggelse. At innvielsen ikke hadde en sådan virkning at en verdslig ble gjort mer åndelig, eller at den løftet ham op i en høiere åndelig sfære, som kun er forbeholdt sådanne innviede, det er vel innen den protestantiske kirke den av de fleste hyldede opfatning. At der skal være tale om en særskilt embedsnåde, sådan som dette fra høikirkelig hold vanligvis oppfattes, det er for meget i slekt med det katolske vesen, og hva som er det avgjørende, – det er uten tilstrekkelig begrunnelse i Skriften. (...) For å samle

Redaksjonelt

Vi leser flere ganger i Skriften at Herren reiste opp hyrder og profeter, men at folket ikke ville høre. De vendte seg til avgudene. Da Jesus kom, kjente de ikke sin besøkelsestid. «Jerusalem» ble lagt i ruiner. Situasjonen er nok den samme nå.

«Hvem skal bygge Jerusalems murer» - i dag? I en tankevekkende artikkel på side 10, minner Marcus Söderberg om ansvaret for å bygge Guds hus, og han spør hva vi fyller våre hjem med? Er det rom for bibel og bønn?

I denne kampen er det avgjørende om vi lever helt med Herren. Det er ikke viktigst at mønstringen blir så imponerende, men om vi har Gud med oss (artikkel av Carl Fr. Wisløff på side 9).

Vi trenger ikke pynte på situasjonen og stase oss opp (fortelling av M. Hallesby og bokklipp fra P. G. Sand), side 17 og 18.

Den som har møtt friheten i Kristus (stykke av Ragnar Opstad side 15), har noe å kjempe for. Det er slik Hans Adolph Brorson uttrykker det: «*Når himlen er oss kjær og lys og yndig, først da blir Herrens hær i striden myndig*». I.G.

det som er sagt (13 store sider) i en kort sum: Vi står til valg mellom to former for 'innvielse', den foreningsmessige, mer private, som meddeles ved fellesstyret, og den samfunds-

messige, den offisielt kirkelige, som meddeles av den norske statskirke. Det som gjør at den siste må foretrekkes for den første, er ikke nogen forskjell i beskaffenhet hva den indre virkekraft gjelder; de er begge for så vidt like gode. Deres betydning er i begge tilfelle vesentlig den å være den 'høitidelige stadfestelse av kallet' (Quenstedt). Forskjellen ligger i at vår kirkes ordinasjon vilde betegne våre misjonærer som tilhørende det samlede norske kirkesamfund og utsendt fra dette, mens den innvielse fellesstyret gir, kun betegner dem som tilhørende en flokk venner innenfor den norske statskirke og utsendt av dem».

Så falt da avgjørelsen med tydelig klarhet: For ordinasjon stemte 26, mens 86 stemte imot. For fellesstyrets framlegg til ritual stemte bare 10 imot. Opposisjonen mot det kirkelige syn var overveldende.

Flere prøvelser

Da kom det neste stormkastet: Bokseropprøret i Kina og påfølgende hjemkallelse av alle misjonærer. Det var ikke bare det at Kinaforbundet ved siden av strid og splittelse hjemme, nå sto uten fast arbeid i Kina; men striden om ordinasjon og ritual blusset også opp igjen, idet misjonærene kom hjem og kunne agitere mellom misjonsvennene hver på sin måte. Som kronen på alt kom at Det Norske Misjons-selskap opptok arbeid i Kina.

At ikke Kinaforbundet ble lagt i grus i den tiden, er mer enn vi kan fatte. Når så ikke skjedde, er det ingen

tvil om at Brandtzæg bidro mye til det. I ham hadde Kinaforbundet en fører som motparten umulig kunne komme forbi. Hans evner og utrustning sto på høyde med det beste tiden eide, og hans gudsfrykt og åndsmakt gjorde ham til en av de første blant det troende lekfolk.

Resultatet av misjonærenes hjemkomst var at det ble forsøkt å få spørsmålet opp igjen for generalforsamlingen i Drammen i 1901. Men det ble avvist med 109 mot 19 stemmer. Det kom altså ikke opp til behandling. Dermed var saken avgjort for alltid. Det kostet Kinaforbundet noen av dets dyktigste misjonærer, flere av fellesstyrets medlemmer gikk ut, og hvor mange av misjonsvennene som gikk, er det ingen oversikt over. Men det var ikke få, selv om det på langt nær ble så mange som antatt.

Brandtzæg sto selvsagt i midtpunktet for kampens hete. Til ham strømmet klagen inn fra begge parter og fra alle kanter. Prestene klaget på emissærene, og emissærene på prestene. Kirker og bedehus stengtes, og for kirkenes vedkommende måtte de ofte åpnes ved henvendelse til kirke departementet. Men i striden våknet folk og tok parti. I disse år slo Herrens Ånd ned over bygd etter bygd og i by etter by.

*Fra boken «Johannes Brandtzæg – hans liv og virke»,
Det Norsk Lutherske Kinamisjonsforbund, Oslo, 1934
Utvalg og bearbeidelse: I.G.
Forts. i neste nr.*

For mye folk

Av Carl Fr. Wisløff

«Da sa Herren til Gideon: Du har for mye folk med deg til at jeg skulle gi midianittene i deres hånd. For da kunne Israel rose seg mot meg og si: Min egen hånd har frelst meg.»
Dom 7:2

Det har sikkert aldri hendt at en general har ment at han hadde for stor hær til å møte fienden. Jo flere, og dess bedre, og dess kraftigere utrustning, dess større håp om seier. Slik tenker vi til vanlig.

Men dette var ikke noen vanlig krig, for her ville Herren vise sitt folk at det var han som skulle avgjøre kampen.

Så fikk Gideon beskjed om at de som var redde, kunne gå hjem. Da gikk de fleste.

Men enda var det ti tusen mann tilbake i hæren. Så lot Herren dem bli stilt på prøve. De skulle slukke tørsten og drikke av elven. Da la de fleste seg makelig på kne og drakk. Men en liten flokk på tre hundre viste at de var årvåkne og ferdige til kamp hvert øyeblikk. De tok vann i hånden og drakk litt av gangen.

Ta disse tre hundre med deg, sa Herren til Gideon. La de andre gå hjem. Jeg skal gi deg seier med de tre hundre som er igjen. Og som vi husker – slik gikk det.

Her har Herren gitt sitt folk en lærepenge for alle tider. Han ville vise at det ikke først og fremst gjelder å ha et stort antall mennesker med seg i Herrens strid.

Vi tar nok ofte feil. Vi lar oss imponere av store tall. Vi synes det er over alle måter storartet når en ser folk med høye stillinger og fine titler slutte seg til rekkene. Statistikken over fremmøtet på storstevner og spesielle arrangementer later til å være en uendelig viktig sak!

Gud vil vise oss at vi kan ta feil. Han vil ikke vi skal tro at det er vi selv som vinner i åndskampen. Hvor mange som møtte opp, og hvor storartet arrangementene enn var – det var i virkeligheten uten betydning i Åndens verden, dersom ikke Herren kunne kjennes ved oss.

Det avgjørende er ikke hvor mange vi kan stille opp med og hvor imponerende de er i verdens øyne, de vi har fått med oss. Det som virkelig betyr noe, det er om vi kan få med oss de rette, våkne og troende menneskene. Og framfor alt: «Er Gud for oss, hvem er da mot oss?» (Rom 8:31). Dette er vår frimodighet i troens gode strid.

*Fra andaktsboken
«Daglig brød»*

Hvem skal bygge Jerusalems murer?

Av Marcus Söderberg

«I måneden kislev, i det tjuende året, da jeg var i borgen Susan, kom Hanani, en av mine brødre, og noen andre menn fra Juda. Jeg spurte dem da om jødene – den rest som var blitt frelst fra fangenskapet – og om Jerusalem. De svarte meg: De som er blitt befridd fra fangenskapet og nå bor der i landskapet, er i stor ulykke og vanære. Jerusalems mur er nedrevet og portene er oppbrent. Da jeg hørte dette, satte jeg meg ned og gråt og sørget dag etter dag. Jeg fastet og bad for himmelens Guds åsyn.»

Neh 1:1-4

Murene er nedrevet

Den tilstanden profeten Nehemja beskriver, finner vi igjen i dag. Dette gjelder ikke bare i samfunnet, som har forlatt Skaperen for å dyrke skapningen og Mammon, men det er også situasjonen hos dem «Gud har ført ut med sterk og utrakt arm» og som har forlatt «fangenskapet i Babel», og det er det verste. Derfor lider også vi stor nød og fare – for Jerusalems mur er nedrevet og portene er oppbrent. Det er få igjen som bygger på muren, som arbeider «med den ene hånden, og

med den andre holder sitt våpen» (4:17). På grunn av at en misliker strid, slippes både det ene og det andre inn i hjemmet, opp på talerstolen eller inn i ansvarsfulle stillinger.

Spørsmål om samarbeid

«Judas og Benjamins motstandere fikk nå høre at de som var kommet hjem var i ferd med å bygge et tempel for Herren, Israels Gud. De kom da til Serubabel og til familieoverhodene og sa til dem: La oss få være med dere og bygge! For vi søker deres Gud likesom dere selv, og vi har ofret til ham helt fra assyrerkongen Asarhaddons dager, han som førte oss hit! Da svarte Serubabel og Josva og de andre familieoverhodene i Israel: Det er ikke sammen med dere vi skal bygge et hus for vår Gud. Men vi alene skal bygge huset for Herren, Israels Gud, slik som kong Kyros, kongen av Persia, har befalt oss. Men de andre folkene som bodde der i landet, gjorde Judas folk motløse og skremte dem fra å bygge» (Esr 4:1-4).

Det er ikke noe som hindrer lenger. Guds folk er forsvarsløst. Hva som helst og hvem som helst slippes inn, med eller uten åndelig innsikt. Verdens barn får nå være med og bygge og styre arbeidet. Alle skal være med, og vi skal jo ikke dømme hverandre. Da har man helt misforstått Guds ord, for: «Ve dem som kaller det onde godt og

*Marcus Söderberg med familie
er nå på pass i Moldova. La oss
huske dem i bønn.* Red.

det gode ondt, som gjør mørke til lys og lys til mørke, som gjør bittert til søtt og søtt til bittert!» (Jes 5:20).

Alt er like bra

Hva skjer så? Jo, ett av to: Enten kommer motløsheten slik at man ikke orker å arbeide videre, eller man mister evnen til å skille mellom det sanne og det falske. Da havner man i en «alt er bra-mentalitet». Og hvordan ser det ut i dag? Holder noen en ransakende preken, er *det* bra, er det en evangelisk og frigjørende tale, er *det* bra, og er det en allmennreligiøs forkynnelse om Guds kjærlighet og syndsforlatelse – uten å nevne hva det *kostet* Jesus og uten å nevne Offerlammet som bar verdens synd – ja, så er også *det* bra. Kanskje var alt som ble sagt riktig og sant, men hva med det som ble fortiet? Man taler om Den Hellige Ånds gaver, om tegn og under, om helbredelse av syke og tjenesten i Guds rike og om disippelskap. Og det trenger ikke å være noe galt i alt dette, men budskapet om Kristi blod er kommet i bakgrunnen. Men hvordan kan det som er en bisak i Skriften bli selve hovedsaken? Hva kan årsaken til dette være? Jo, Bibelens stjerne og kjerne, han som gav sitt liv for fårene, ordet om korset, er noe man kan. Selvsagt er *det* viktigst, men det er jo så innlysende, at det trenger man ikke å stanse opp for. Men er det så selvfølgelig at Jesus måtte forlate himmelen herlighet for å lide og dø som en forbryter i ditt sted, synes du at du har gjort deg fortjent til det? Nei, skulle du

Strektegning: Gustavo Doré

Nehemja så at Jerusalems murer var nedrevne

få som fortjent, hadde det ikke vært noe syndenes forlatelse, liv og salighet for deg, men bare dom og straff. Det som ligger bak denne villfarelsen, er at man ikke lenger bryr seg om mannaen, men har blitt lei av «denne usle mat», og roper som de utro hjerter, slik som Israels folk da de var i ørkenen. Man har lært seg at «jeg er en synder» og at «Jesus er en frelser», og så er man ferdig med det, og da vil man et skritt videre, for dette kan vi og dette vet vi da fra før! Er ikke denne tankegangen til å gråte av? Det som er hovedsaken i all sann kristendom, budskapet om korset og blodet, om nåde for Jesu skyld, kan aldri bli bare en ubetydelig bisak. →

Ditt sølv er blitt slagg

Mange tror at de er berørt av Den Hellige Ånd gjennom virkemidler som musikk, predikantens talegaver eller rørende historier. Men nådemidlene, Ordet, nattverden og dåpen, som taler om nåde for Jesu skyld, om Guds blod som gis til syndenes forlatelse, er man straks ferdig med. Hva sier Herren om dette? «Ditt sølv er blitt til slagger. Din vin er oppblandet med vann» (Jes 1:22). Så brer den villfarelsen seg at alt er like bra. Slik er også «den tause vranglære» som bare tar opp det som ikke støter, og da blir det bare en gripende beretning som ikke treffer samvittigheten, og alt er så bra. Er det politikk og miljøspørsmål som fyller den stadig kortere preken, er det også bra, for det er jo så viktig å ta vare på jorden og være med på å bestemme om landets fremtid. Hvordan skal vi klare oss som kristne dersom vi ikke medvirker til at staten kan ha gudfryktige lover? Så da er det jo så bra om noen engasjerer seg i det. Alt er bra, unntatt disse mørkemenn som sier at alt ikke er så bra. De er jo ikke så bra!

Bønnens vei

Tilstanden som var på Nehemjas tid finner vi så utvilsomt hos oss i dag, men hvor finner vi slike menn som Nehemja, som går bønnens vei, og som taler med Gud om alt? «Kjære Gud, må du ta deg av dette!» Bønn er å røre ved allmaktens hånd. Det visste Martin Luther. Det vitner hans sang, «Vår Gud han er så fast en borg», om: «Vår egen makt er intet verd, Snart

fikk vi banesåret. Men én går frem i denne ferd, Som Herren selv har kåret. Vil du hans navn få visst? Han heter Jesus Krist, Den høvding for Guds hær, I ham kun frelse er. Han merken skal beholde!».

Da Nehemja hadde fortalt kongen om de nedrevne murene, spurte kongen: «Hva er det da du ønsker?», og om Nehemja står det videre: «Da bad jeg til himmelens Gud, og så sa jeg til kongen: Om kongen så synes, og dersom du har godhet for din tjener, så ber jeg at du vil la meg reise til Juda, til den byen hvor mine fedres graver er, så jeg kan bygge den opp igjen» (Neh 2:4-5).

Det første han gjorde, var å be, så svarte han kongen. Han bad først, deretter talte han. Hvor ofte har du ikke talt først, i overmott og sinne, der du heller skulle ha vært på kne i bønn? Hvor ofte har du ikke handlet uten først å ha lagt saken frem for Gud?

Du har syndet!

Det første Nehemja gjorde da han kom til Jerusalem, var å undersøke nøye hvordan det sto til. Han så ikke bare det negative i situasjonen, men måtte ha rede på hva som var feil og hvordan det kunne rettes opp. Det var sannelig stor grunn til å gråte og vende seg til Gud i faste og bønn. «Både dag og natt ber jeg nå for ditt åsyn for dine tjenere Israels barn, idet jeg bekjenner Israels barns synder, som vi har gjort mot deg! Både jeg og min fars hus har syndet. Vi har båret

oss ille at mot deg og ikke holdt de bud og forskrifter og lover som du gav din tjener Moses» (Neh 1:6-7). *Vi* har syndet. Det er så lett å klage over at de andre har syndet.

Ansvar for ditt hus

Nehemja var en mann som kjente ansvar og samhørighet med sitt folk. Står du uten skyld for det som skjer med dem som er i din nærhet? Er du uten ansvar? Hvem skal så bygge opp igjen «Jerusalems murer»? Og hvem skal da sette i stand portene med nye låser og bommer og innsette voktere til å åpne og stenge dem? I Nehemja 7:3 står det: «Noen av Jerusalems innbyggere skal settes som vaktmenn, hver på sin post og hver utenfor sitt hus». Du som er en troende, hører til det åndelige Jerusalem, og da har du ansvar for det som forkynnes i din forsamling, hvilken musikk som spilles, at ikke synd og verdslighet slippes inn. Hver og en må stå på sin post, alt etter det lys en har fått. Og dette gjelder ikke bare i forsamlingen, men også i ditt eget hus. Hva befinner seg innenfor veggene i ditt eget hus? Hva slipper du inn, og hva lar du vokse der? Skulle din Herre og Frelser følge deg synlig gjennom dagen, ville du da leve likedan? Hva leser du, hva samtaler du om med din familie og dine venner? «Min sønn! Gi meg ditt hjerte!» (Ord 23:26). Hva er ditt hjerte rettet på? Kanskje må du først sette i stand murene og portene til ditt eget hus? Når var det sist faste og bønn i ditt lønnkammer med nødrops til Gud?

Gud kaller til oppgjør

Guds ord må få lyde også i dag, i ditt og mitt liv, så det får gjøre sin gjerning slik det står i Jes 1:16-20: «Rens dere og tvett dere! Ta deres onde gjerninger bort fra mine øyne! Hold opp med å gjøre det som er ondt! Lær å gjøre det gode. Legg vinn på det som er rett. Vis volds mannen på rett vei. Hjelp den farløse til hans rett, før enkens sak! Kom og la oss gå i rette med hverandre, sier Herren. Om deres synder er som purpur, skal de bli hvite som snø, om de er røde som skarlagen, skal de bli som den hvite ull. Dersom dere er villige og hører, skal dere ete landets gode ting. Men er dere uvillige og gjenstridige, skal dere bli fortært av sverdet. For Herrens munn har talt».

Tempel av levende steiner

Ikke bare porter og murer ble gjenoppbygd, det ble også reist et tempel. Det hadde vært meningsløst å sette i stand murer og befeste porter om de ikke skulle beskytte noen eller noe. Likevel er det ikke sjelden at vi ser at det skjer. Kanskje er det slik at de ivrigste forsvarerne er de som har mest behov for å beskytte sin *egen* mur. De har nemlig sitt håp der, i den rette lære, den rette ordningen og møteformen. Men murene er ikke noe mål i seg selv. De bygges *omkring* Guds hus og Guds folk. La oss derfor rette blikket mot selve «templet», det som er bygd av levende steiner. Vi leser i Esr 3:11-13 om da templet ble gjenoppbygd: «De sang lov og pris for Herren, fordi han er god, og hans miskunn mot Israel

varer til evig tid. Og alt folket brøt ut i et stort fryderop og priste Herren fordi grunnvollen var lagt til Herrens hus. Men mange av prestene og levittene og familieoverhodene – de gamle som hadde sett det første huset, gråt høyt da de så dette huset bli grunnlagt. Men mange jublet høyt av glede. Folket kunne ikke skjelve lyden av gledesjubelen fra lyden av folkets gråt, for folket jublet så høyt at det hørtes lang vei».

Kristus er den samme

Ja, det er grunn til å gråte over *vår* situasjon, men mismotets ånd er ikke fra Gud. Grunnen til huset er lagt. Klippen, hjørnesteinen er Kristus. Han er den samme i går og i dag og til evig tid. Nehemja visste hvor trøsten var å finne: «Himmelens Gud, han vil la det lykkes for oss, og vi hans tjenere vil gå i gang og bygge» (Neh 2:20). «Vær ikke redd dem, tenk på Herren, den store og forferdelige. Og kjemp for deres brødre, deres sønner og døtre, deres hustruer og deres hjem!» (Neh 4:14).

Djevelen raser mot de troende. Han vet at hans tid er kort. Våk, sier Ordet, strid, om ikke så for den oppvoksende slekts skyld! Strid for at våre barn skal få høre ordet om ham som forlot himmelens herlighet for å lide og dø på et kors under Guds vrede for oss som bare hadde fortjent den evige fortapelse. Å, det er et stridstrøtt folk i dag! La oss ikke strides, men holde sammen, vi har jo tross alt så mye felles. «Nei, han kan vi jo ikke følge, han

er jo imot alt». Slik tales det i dag om de lederne som våger å stå opp mot falsk lære og død gudsdyrkelse. Får de sanne hyrder støtte av de troende i dag, får de det fra deg? Guds ord må forkynnes, og Åndens sverd må svinges. Uten at loven får vise synderen hans fortapte stilling, og evangeliet får trøste med ordet om nåde for Jesu skyld, er slaget tapt. Da hjelper det ikke hvor mange som samles eller hvor trivelig vi har det med vakker musikk og rørende prekener.

La oss vende om til Herren!

Vi har en fast og sikker grunn. Guds Sønnns blod har runnet til forløsning for hele verdens synd. Les gjerne lovprisningen i Nehemjas bok, i det niende kapitlet, så skal du se at Gud er «en Gud som tilgir, nådig og barmhjertig, langmodig og rik på miskunn» (9:17). Når vi ser all ugudelighet omkring oss, og iblant oss, hvordan styresmaktene forlater Guds bud, hvor få arbeidere det er i Guds åker, og folket ligger nedtrykt og i vanære fordi murene er nedrevet og portene oppbrent, da må vi bare erkjenne at «Du er rettferdig i alt det som er kommet over oss, for du har vist trofasthet, men vi har vært ugudelige» (9:33). La oss vende om til Herren i anger og bot, skille oss av med alt bannlyst gods og søke Herren mens han er å finne, og påkalle hans navn den stund han er nær! (Jes 55:6).

*Oversettelse fra svensk:
Ingar Gangås*

Fridom i Kristus

Av Ragnar Opstad

«Til fridom har Kristus frigjort oss...»

Gal 5:1a

Til nokre som trudde om seg sjølv at dei var på himmelvegen – utan å vera det, sa Jesus: «Får då Sonen gjort dykk frie, då vert de verkeleg frie» (Joh 8:36). Dette reagerte dei kraftig på. Dei var jo Guds folk! Så kjem denne Jesus og vil øydeleggja heile gudsforholdet deira! Var det rart at dei vart forarga? Ja, så sinte vart dei at dei til sist ville steina han. Dei var – som pastor B. A. Lindeland har uttrykt det i boka «Underveis» frå 1932 – «*himmelvandrerer på veien til helvetet*».

Guds ord til oss i dag

I dag er det oss det gjeld. Guds ord har ikkje endra seg. Også i dag lyder det same Ordet: «Får då Sonen gjort dykk frie, då vert de verkeleg frie».

«Ja, men eg er vel fri? Eg er omvendt! Eg ber – og les i Guds ord. Eg går på møte og høyrer Ordet forkynt. Eg avlegg vitnesbyrd når det høver slik. Eg gjev tiende – og vel så det! Eg fekk også ein gong sjå meg løyst og fri i evangeliet! Kva meir ventast det av meg? Skal ikkje dette bli rekna meg til gode?»

Du som har di trøyst i noko av dette, er i same stilling som dei Jesus sa dette til første gongen. Kjenner du

kanskje noko av den same reaksjonen hos deg som farisearane på Jesu tid, når du les dette? Gjer då ikkje som dei, men tal ut med Jesus om det. Det gjeld evig frelse eller evig fortaping.

Noko som må takast frå oss

At du ein gong bestemte deg for å verta ein kristen, er den beste bestemminga du kunne ta. Alle som har tenkt seg til himmelen, må ta ei slik avgjerd. Men det er ikkje dermed det same som at du er frelst. All trøyst som er knytta til noko i deg eller meg – i tillegg til det fullførde frelseverket – må takast frå oss, for Jesus vil vera åleine om å frelsa oss – så ugudelege og fortapte som vi er. Så det er ikkje det du manglar som er problemet, men det er det som du endå har! Det er altså noko som må takast frå oss. Det var det Jesus freista å gjera med farisearane, men dei tviheldt på si eiga gudsfrykt og reagerte med sinne og hat.

Evangeliet må openberrast

Samstundes er det noko som må openberrast – som vi ikkje kan ta oss til. Ingen kjenner Faderen «utan Sonen og den Sonen vil openberra det for» (Mat 11:27b).

Abraham Thompson seier det same i songen: «Må Herrens Ånd ta dekket bort, så syndere kan se at det som er ved Sønne gjørt, gjør sjelen hvit som sne!» (Sb 252:6). Og Lina Sandell

seier: «Det er meg openberra at eg eig barnereitt, for Gud med meg i Kristus er forsona» (Sb 251:2).

For at dette skal kunna skje, må alt-så Herren ta frå oss det vi meiner talar til vår fordel. Det ville han med farise-arane, og det vil han med oss, for det bur ein farisear i oss alle. Heller ikkje det *Gud* har verka i meg og deg, er den rette trøystegrunden.

«Men det som var ei vinning for meg, det har eg for Kristi skuld halde for tap», seier Paulus (Les Fil 3:4-8!). Då hadde han blitt avkledd si eiga rettferd – og gjekk dermed konkurs på sin eigen kristendom. Då fekk han bruk for ein frelsar for fortapte syndarar.

Har du nokon erfaring om dette i ditt liv? Det er ikkje ei eingongsopp-leving.

«Til fridom har Kristus frigjort oss»

Korleis gjorde han det? Forklaringa i «den andre artikkelen» i katekisma talar om det; kort samanfatta i desse orda: «Han er min Herre, som har gjenløst meg fortapte og fordømte menneske, kjøpt og frelst meg fra alle mine synder, fra døden og djevelens vold, – ikke med gull eller sølv, men med sitt hellige, dyre blod og med sin uskyldige pine og død. Alt dette har han gjort for at jeg skal være hans egen, leve under ham i hans rike og tjene ham i evig rettferdighet, uskyldighet og salighet».

Han kjøpte og frelste meg fortapte og fordømte menneske. Det skjedde på Golgata. Der vann han meg min fri-

dom. Der fann eg mi frelse, der fekk eg mi trøyst.

Den dyrebare songskatten

Vi har så mange, fine songar – eller enkeltvers og songstrofer som peikar på nettopp dette:

«Jeg kjenner et navn med så deilig en klang, og om dette navn vil jeg syng en sang. Det navnet er Jesus, Immanuel god, som har meg igjenløst til Gud med sitt blod» (Sb 284:1). Det skjedde for meg – på Golgata.

«Å, jeg er frelst og salig fordi Sønnen *har gjort* meg virkelig fri» (S.b. 284:1). Det skjedde på krossen, der han «led og slet vårt fengsels bånd med naglet fot og hånd».

«For oss den Herre god sitt blod ut-øste, sitt blod, sitt dyre blod. Og *oss forløste* (gml. Sb 402:6. Dette verset er utelatt i den nye Sangboken. *Red. ann.*)

«Syng, å syng om min gjenløser! Med sitt blod han kjøpte meg. *Jeg* ble fri *da* han frivillig *tok min skyld og straff på seg*» (Sb 85). Ser du *din* fridom her – på Golgata? Det er der du finn han!

I alle desse vitnesbyrda er ingen ting sagt om noko du skal vera eller gjera. Alt er talt i «fortid» om noko som er gjort av ein annan for 2000 år sidan, men som gjeld oss.

Tre vitnesbyrd

«Den som vil tro til frelse, han skal tro det som skjedde for 2000 år siden,

Kom som du er!

Barnestykke av Mia Hallesby

En kunstmaler gikk en dag omkring i en storby. Han lette etter en modell til et maleri av den fortapte sønn. I en park fikk han se en mann som satt alene på en benk. Håret hans var i uorden, og skjegget ustelt. Klærne var fillete og hang så vidt på ham. Det var tydelig å se på det magre, uttærte ansiktet at det var en som hadde levd lenge i synd.

«Der har vi ham», tenkte maleren, «bedre modell kan jeg ikke finne». Han gikk bort til «den fortapte sønn» og begynte en samtale med ham. Det viste seg at mannen var villig til å stå modell. Maleren fortalte hvor han bodde og bad ham komme opp på sitt atelier neste dag. Før han gikk, gav han ham noen penger på forskudd.

Følgende dag til bestemt tid innfant mannen seg. Men hvilken forandring var ikke skjedd med ham. Maleren kjente ham nesten ikke igjen. For de pengene han hadde

fått, hadde han fiffet seg opp, hår og skjegg var klippet, og under jakken som var grundig børstet, syntes en hvit skjorte. Med et selvtilfreds smil hilste han på maleren som han nå tenkte ville bli riktig fornøyd med ham. Men der tok han grundig feil. Kunstneren stirret skuffet på ham og utbrøt: «Menneske, hva er det du har gjort?»

«Forstår du ikke at jeg har gjort meg så fin jeg kan», sa mannen.

«Som du nå ser ut kan jeg dessverre ikke bruke deg», sa maleren bedrøvet. «Du ser ikke lenger ut som den fortapte sønn jeg trengte en modell til».

— — —

Jesus vil vi skal komme til ham som vi er.

*«300 fortellinger»,
Indremisjonsforlaget,
Oslo, 1946*

han må bygge sin tro på Golgata og ikke på sin egen omvendelse og forbedring (Carl Olof Rosenius).

«Men han vart såra for våre brot, knust for våre synder. Straffa låg på han, så vi skulle ha fred, og ved hans sår *har* vi fått lækjedom» (Jes 53:5).

«Det du skulle gjøre, men ikke kan, og det du skulle være, men ikke er – det har Gud gitt deg som gave i din frelser, Jesus Kristus! Du skal gi opp deg selv! Og det kan du bare gjøre på én måte: Ta din tilflukt til Jesus og stol på ham!» (Øivind Andersen).

L&E

Nåde for intet

Av Paul Gerhard Sand

Er det slik med deg at du ikke får det til å omvende deg rett, tro rett, be rett, elske rett og kjempe rett?

Kom da bare til Jesus uten at du synes du har noen sann syndserkjennelse og sann omvendelse – uten sann tro, bønn, kjærlighet, kamp og seier over synden. Ja, kom du, så syk og for-tapt du er! Og Herren Jesus Kristus vil ikke bebreide deg noe som helst, eller overraskes over at du kommer. For han har jo selv sagt at «det er ikke de friske som trenger lege, men de som har ondt».

Kom som du er!

La deg heller ikke holdes tilbake av den tanken at du ikke er syk nok! For bare den føler seg virkelig syk som kjenner sin mangel også med hensyn til følelsen av din egen elendighet.

Den derimot som mener han sørger nok over sin synd, er sønderknust og angreer nok, han er «frisk» og en åndelig rik, som har sin rikdom og sin trøst i den åndelige fattigdommen han innbiller seg at han har. Vil du bare komme, så har du uten tvil nok erkjennelse av din elendighet. For en slik erkjennelse har jo ingen annen hensikt enn nettopp å drive deg til Kristus.

Det er en stor motsigelse når enkelte sier: «Jeg er så ugudelig og elendig, så avmechtig overfor synden, jeg har så hardt og kaldt et hjerte, jeg er så lett-sindig, følelsesløs og likegyldig, – at

jeg umulig kan tilegne meg Guds nåde i Kristus. Det ville være helt formastelig om jeg nå, slik jeg er, skulle begynne å tro jeg hadde forlatelse for alle mine synder».

Dette er samme slags tale som om en ville si: Jeg er altfor syk til å hente lege eller ta medisiner. Eller: Jeg er altfor sulten til å spise, altfor kraftløs til å la meg bære av en annen, altfor fattig til å ta imot noen gave.

Evangelium for ugudelige

Nettopp fordi du har så mange synder, trenger du tilgivelse – for intet. Og nettopp fordi du er så avmechtig og udugelig, så du umulig kan forandre deg selv, må du begynne med å sette din lit til Jesus – akkurat som du er.

Dersom du bare på ett eneste punkt var fornøyd med deg selv, om det så bare var dette ene at du syntes du hadde stor nok anger over din synd, var dette nok til å holde deg borte fra Frelseren.

Du kunne ganske sikkert, også i denne tilstanden, be til Herren, og muligens også innbille deg at du trodde på ham. Men det ville bare være et selvbedrag! For mens du med din munn bekjente at du ville frelses av nåde, ville ditt hjerte i all hemmelighet henge ved og bygge på dette ene du var tilfreds med hos deg selv.

Bare den har en rett tro på Kristus som erkjenner at han ingen annen rett

BIBELKURS

**Bibelskolen på Fossnes
15.-21. november 2010**

Talere/lærere: Sigbjørn Agnalt, Per Bergene Holm, Lars Fossdal og Gunnar Nilsson (S).

Kontakt bibelskolen, tlf. 33 33 89 00, for informasjon og påmelding!

har til å tro enn ethvert annet menneske på jorden. En slik en ser at grunnlaget for frelsen ikke ligger i noen syndserkjennelse eller omvendelse hos ham selv, men i det salige evangeliet som tilhører alle, selv de mest forkomne blant de ugudelige, i like høy grad.

Han tror fordi han er et menneske, – ikke et botferdig, omvendt, troende eller gjenfødt menneske – men bare fordi han er et virkelig menneske, som har del i all den fordervelse som har gjennomsyret hele menneskeslekten, men som også er eiendomsberettiget til all den nåde som ble tilveiebrakt for hele verden i Jesus Kristus; Menneskesønnens frelses- og forsoningsverk. Gud være lovet for denne nåde!

Jesus – vår stedfortreder

Hvor skulle vi vel hen, alle vi elendige syndere som ser og kjenner at vårt hjertes tanker er onde fra ungdommen av? Vi som tross all vår bønn, kamp og strid daglig kommer til kort i vår helliggjørelse – som mangler den rette kjærlighet og gudsfrykt, den rette tro og kraft – men derimot er så rike på

onde lyster og tilbøyeligheter, så rike på fall og overtredelser, hvor skulle vi vel vende oss? Alle vi i oss selv ugudelige, som jo lenger tiden går bare oppdager at all vår egen dyd og rettferdighet bare er stinkende skarn og elendighet – vi som til og med trenger tilgivelse for våre bønner, våre kjærlighetsgjerninger og virksomhet for Guds rike – hvor skulle vi vel vende oss, vi som hvert sekund overtrer den loven som krever fullkommen hellighet og renhet i tanker, ord og gjerninger? Ja, hvor skulle vi vel vende oss hvis vi ikke hadde en Frelser som er blitt vår virkelige stedfortreder, har båret vår synd og skyld og tatt på seg vår straff?

Det er Jesu Kristi lyst å *gi* – mens han ingen trang har til å *motta* noe. Når derimot et menneske tror han kan gi noe til ham, som han skulle finne behag i, er dette et stort selvbedrag.

Det som behager ham, er bare å få være barmhjertig mot elendige syndere. *Derfor søker han etter slike som er villige til å motta nåde for intet.*

Fra boken «Livet i Guds Sønn»

Vennligst gi ekspedisjonen beskjed i god tid ved adresseforandring!

Elevene ved Bibelskolen på Fossnes 2010

Bak f.v.: Tobias Fjell, Selnes - David Erlandsson, Nybro, Sverige - Olav Fossdal, Gyland - Marcus Olsson, Ljungkile, Sverige - Einar Agnalt, Skiptvet - Thomas Heian, Larvik - Thorleif Wik, Sandefjord.

Midterste rekke: Kristian Gangås, Mosvik - Ole Martin Brennsæter, Hurdal - Fredrik Heian, Kodal - Asbjørn

Berland, Tysse i Samnanger - Thormod Fjell, Selnes - Anders Björn, Nybro.

Foran: Ruth-Nina Magelund, Ikast, Danmark - Cornelia Larsson, Silverdalen, Sverige - Signe Dalen, Østre Hedrum - Rose Heian, Larvik - Anette Thorbjørnsen, Sandefjord - Mariana Somi, Arusha, Tanzania - Mette Brix, Egersund.

L&E